

Sporen van draken

Origineel: The footprints of dragons, Published 1978, Creation Social Sciences & Humanities Quarterly, Revised 1997.
Auteur: Lourella Rouster, 1997. <http://www.rae.org/>

Vertaling: MarcVerhoeven

Bijna al onze voorouders geloofden dat de aarde was bewoond door draken, in het bijzonder in onbekende gebieden. Waar haalden zij zulke gedachte? Komt dit voort uit een algemene menselijke verbeelding? Een overgeërfde behoefte of intuïtie? Een overgeërfde onderbewuste herinnering aan dinosauriërs? Al deze veronderstellingen zijn gemaakt en ernstig genomen door vele mensen. Ik geloof dat draken de weerspiegeling zijn - soms verfraaid door het navertellen, maar meestal historisch - van werkelijke fysieke ontmoetingen van mensen met dinosauriërs.

Francis Schaeffer, filosoof-theoloog, schreef: “Ik ben helemaal niet overtuigd dat het bewezen is dat de dinosauriërs uitgestorven waren vóór de komst van de mens. Ik geloof dat er vele bewijzen zijn, oude en moderne, die aantonen dat dinosauriërs en mensheid gelijktijdig bestaan hebben, en dat mensen, alhoewel zij meestal in andere gebieden leefden dan de dinosauriërs, bij vele gelegenheden deze meestal grote en vreesachtige schepselen hebben ontmoet. De herinneringen aan deze ontmoetingen waren zo levendig en diep dat ze neerstreken in een veelheid van culturen, als legenden, geschilderd op grotwanden, afgebeeld op aardewerk, en opgeschreven in de literatuur”.

Etymologie van “draak”

Volgens de *Oxford English Dictionary* (1966) is het woord “draak” afgeleid van het oude Frans, dat op zijn beurt is afgeleid van het Latijnse “dracon” (slang), dat op zijn beurt is afgeleid uit het Griekse “spakov” (slang) en van het Griekse werkwoord “spakelv” (duidelijk zien). Het is gerelateerd met vele oude woorden die betrekking hebben op “zicht”, zoals het Sanskriet “darc” (zien), “Avestic darstis” (zicht), het Oud Ierse “derc” (oog), het Oud Engelse “torht”, het Oud Saksische “torht” en het Oud Hoogduitse “zorath”, die allemaal de betekenis hebben van “helder” of “blinkend”. De wortels van het woord kunnen teruggebracht worden tot de vroegste Indo-europese talen. Dit kan erop wijzen dat de onmiddellijke voorvader van het woord een deel was van de oorspronkelijke Indo-europese taal, die een deel kan geweest zijn van de woordenschat van de afstammelingen van Jafeth, kort na de Vloed en de verspreiding vanuit Babel.

The Oxford English Dictionary merkt op dat “spakelv” is afgeleid uit de Griekse stam “spak”, hetgeen “sterk” betekent. Het verband met draken is duidelijk. Volgens de OED werd het woord in het Engels voor het eerst gebruikt rond 1220 n.C. Het werd gebruikt in Engelse versies van de Bijbel vanaf 1340.

Alomtegenwoordige draken

Een modern boek, *The Greatest Monsters in the World*, (1975), bevat een hoofdstuk met de naam “Dragons Everywhere”. Deze titel is terecht, want het oude geloof in draken lijkt bijna universeel geweest te zijn, zoals we kunnen vaststellen in de oudste préhistorische kunst, legenden en ‘s werelds oudste geschriften.

Draken in oude kunst

In de kunst zijn drakenmotieven gebruikt in oud aardewerk. Het motief verschijnt als schaalversieringen in China vanaf 202 n.C.

In het boek van Anne Ross, *Pagan Celtic Britain*, is een afbeelding van een potmotief te zien van een oude urnencultuur die in Europa bloeide vóór 500 v.C. De Balinezen portretteren een draak in hun dierlijke maskers van Barong, een goede geest die centraal staat in hun rituele dramatische presentaties.

Hoe dan ook, het oudste bewijs is gevonden in een préhistorische grot in La Baume, Latrone, Frankrijk, ontdekt in 1940 door Siegfried Giedion. Sommige wetenschappers hebben de grot gedateerd op een ouderdom van 20.000 jaar (ik accepteer zulke oude dateringen niet). Peter Costello schrijft: “dominerend in het tafereel is een slang van drie meter lengte”. Zoals Costello opmerkt: deze tekening van een draakachtig schepsel “lijkt op de prilste vorm van de kunst”, wat ook de exacte datum ervan is.

In Lydney Park op de oevers van Severn in Gloucestershire, England, is er een mozaïekvloer blootgelegd van Romeins-Keltische origine. deze lijkt een tempel te zijn, geassocieerd met de riviercultus van Nodens, “de wolkenmaker”. Opvallend in het mozaïek zijn de zeemonsters die als draken kunnen worden beschouwd.

Draken in oude literatuur

In de literatuur zijn draken zeker een universeel en oud onderwerp. Draken zijn gevonden in de oude literatuur van Engelsen, Ieren, Denen, Noren, Scandinaviërs, Duitsers, Grieken, Romeinen, Egyptenaren en Babyloniërs. Onder de Amerikaanse Indianen bloeiden legenden over draken bij de Crees, Algonquins, Onondagas, Ojibways, Hurons, Chinooks, Shoshones, en Alaskische Eskimo's.

Een van de meest bekende Deense drakenverhalen is dat van “Sigurd van de Volsungs” over “*De slachting van Fafnir*”. Sigurd, de held van het epos, is bang van Fafnir de draak omdat zijn voetsporen groot lijken. Dit kon zeker waar zijn voor de grote dinosauriërs, als de voetafdrukken zelf of het geluid van hun nadering in aanmerking genomen wordt. Sigurd verstopt zich in een kuil, en wanneer de draak voortschrijdt naar het water, treft hij hem vandaaruit in zijn hart. Opnieuw, als een mens een grote dinosauriër kon vellen, dan zou dit op een intelligente manier moeten gebeuren, want men kon deze creaturen beter uit de weg gaan, gezien hun krachtige staart en hun scherpe vleesdoorklievende tanden. Waarschijnlijk waren de kop, de nek en het hart de enige kwetsbare plekken van hun enorme lichaam. De meeste dinosauriërs waren eigenlijk waterdieren. Daarom is alles in deze scène realistisch en ze bevat een goede strategie om een dinosaurus te doden.

Sigurd is bang dat hij zal verdrinken in het bloed van de draak, hetgeen een andere indicatie kan zijn van de grootte van het schepsel. Als de draak zou vallen boven de opening van de put, dan zou het zeer wel mogelijk zijn dat Sigurd zou verdrinken in het bloed.

Als de draak nadert blaast deze vergif voor zich uit. De draak spreekt tot Sigurd. In dit gesprek zien we onmiskenbaar een opsmuk van het verhaal, maar dit is niet verwonderlijk voor een oud volksverhaal dat door vele generaties is heengegaan. Sigurds vriend, Regin, snijdt het hart van de draak uit en vraagt Sigurd om het te braden en op te dienen. Wanneer Regin het bloed van de draak aanraakt met zijn tong, verstaat hij de spraak van de vogels. Hier opnieuw hebben we een opsmuk van het verhaal, misschien is het een symbolische associatie van draken met wijsheid, een veel voorkomende associatie in oude literatuur.

Beide, de draak in dit oude Deense epos en de draak in het oude Engelse epos *Beowulf* bewaken een schat. Wij kunnen enkel speculeren over de origine van dit idee. Het is mogelijk dat een dinosauriër zijn prooi bewaakte, of het kan zijn dat de verblijfplaats van een dinosauriër zo onbereikbaar was dat ouden volkeren dachten dat hun schuilplaatsen gevuld waren met schatten. Komen de twee draken voort uit dezelfde vroege legende? We weten het niet.

De niet bij name genoemde draak in *Beowulf* spuwt ook vuur. Hij is vijftig voet lang, zoals gemeten na zijn dood. Zoals met Fafnir: “aardbewoners vreesden hem zeer”. Hij is een nachtdier, geassocieerd met het kwaad, en wordt beschreven als “listig” en “hatelijk”.

Draken in legenden en folklore

Griekse helden, van wie verondersteld werd dat ze draken hadden verslagen, zijn Hercules, Apollo en Perseus. Inderdaad, de World Book Encyclopedia (1973) zegt: “elk land had ze in hun mythologie”. In de Noorse mythologie is er een grote esdoornboom *Yggdrasil*, van wie gedacht werd dat die het hele universum droeg, en deze had drie immense wortels. Eén reikte tot in het rijk der doden. Niflheim en de draak Nidhogg knaagden onophoudelijk aan de wortel van de boom. Deze gevaarlijke situatie die het hele universum onder Nidhogg's willekeur leek te plaatsen, toont misschien de

bewuste of onderbewuste diepgewortelde angst van de proto-Noor voor dinosauriërs, die verschrikkelijke hagedissen. Als deze vreesaanjagende schepselen een bedreiging vormden voor de voorouders van de Noorse volkeren, dan kan men gemakkelijk begrijpen hoe zulk een mythe kon evolueren.

De Egyptenaren schreven over de draak Apophis, vijand van de zonnegod Re. De Babyloniërs beschreven hun geloof in het monster Tiamat. Het Noorse volk schreef over Lindwurm, bewaker van de schat van Rheingold, die gedood werd door de held Siegfried. De Chinezen schreven over draken in hun oude boek "I Ching", waar ze deze schepselen associeerden met kracht, vruchtbaarheid en welzijn. Zij gebruikten ook motieven met draken in hun vroege kunst, oud aardewerk, historische schouwstukken en dansen. De Azteekse gevederde slang kan een hybridisch wezen vertegenwoordigd hebben vanwege hun geloof in een draak en een ander schepsel. Het aardewerk van de oude Nazca cultuur van Peru vertoont een kannibaals monster dat erg op een draak lijkt.

In Brits Columbia wordt het meer Sashwap als schuilplaats aanzien van de draak Ta Zam-A, en het meer Cowichan van de draak Tshingquaw. In Ontario is het meer Meminisha de befaamde verblijfplaats van een visachtige slang die gevreesd wordt door de Cree-indianen. Angoub is de legendarische draak van de Indiaanse Huron-stam, en Hiachuckaluck de draak waarin de Chinooks van Brits Columbia geloven.

Draken zijn zo wijd en zijd geaccepteerd als een deel van de Ierse folklore dat Robert Lloyd Praeger, natuuronderzoeker, zegt dat ze "een geaccepteerd onderdeel zijn van de Ierse dierkunde". Dr. P.W. Joyce, historicus, in zijn boek over Ierse plaatsnamen, zegt: "legenden van watermonsters zijn zeer oud bij het Ierse volk", en hij toont aan dat vele Ierse plaatsnamen voortkomen uit hun geloof in deze draken.

Interpretaties

Vele theorieën werden er opgezet om het feitelijke en algemene geloof in draken te kunnen verklaren bij oude volkeren. Sommigen hebben draken beschouwd als een product van menselijke verbeelding, voortkomend uit de angst voor het onbekende. Er is vastgesteld dat tot zelfs 1600 n.C. landkaarten aan de randen werden gedecoreerd met onbekende gebieden en tekeningen van draakachtige monsters. Nog steeds is het moeilijk te begrijpen hoe zulke ver van elkaar gescheiden volkeren allemaal dezelfde verbeelding konden hebben, als datgene wat zij zich voorstelden niet een basis van realiteit had of geen deel was van hun ervaring.

Gedurende mijn studie van de literatuur, werd de interpretatie van archetypes in de literatuur vaak zo opgevat als zouden volkeren een universele behoefte gehad hebben om te geloven in deze dingen - dat het menselijk onderbewustzijn op een bepaald diep niveau dezelfde symboliek hanteerde, misschien voortgebracht door hun algemene (veronderstelde) evolutionaire afkomst. De meest frequente moderne interpretatie die gegeven wordt aan mythen en archetypes is dat ze onderbewuste symbolen zijn. Men kan zich echter afvragen waarom de mensheid zulke constante oude notities van ontmoetingen met draken bezit, en hoe zulk een herinnering de miljoenen jaren van (vermeende) evolutie kon overleven en de evolutionele veranderingen naar totaal verschillende soorten van dieren.

Omwille van deze redenen zijn zelfs vele seculiere auteurs - maar niet genoeg - tot de conclusie gekomen dat vroege volkeren dinosauriërs ontmoet hebben, en dat de herinneringen aan hun ervaringen doorgegeven werden in de verhalen over draken. Peter Costello, die in belangrijke mate onderzoek deed op legenden van monsters die in meren leefden, en zogenaamde waarnemingen, schreef: "... als wij door de vroege beschrijvingen gaan van monsters in Ierse meren dan zullen we vinden dat er dikwijls een oppervlakkige bedekking is met fantasie ... echte dieren staan klaarblijkelijk achter sommige van de verhalen".

The World Book Encyclopedia (1973) merkt op: "de draken van legenden zijn eigenaardig genoeg net als actuele schepselen die echter geleefd hebben in het verleden. Zij lijken erg op de reuzenreptielen die de aarde bewoond hebben lang vóór de mens werd verondersteld op aarde te verschijnen".

Het gebruik van de frase "werd verondersteld op aarde te verschijnen" toont aan dat de schrijver het probleem herkent. De mens werd niet verondersteld te verschijnen dan veel later, maar het schijnt

zeker te zijn dat de mens werkelijk dinosauriërs zag, waarbij hij ze tekende en beschreef wat hij zag.

Hoe zou hij hebben kunnen schrijven over iets dat diep in de aarde begraven lag en miljoenen jaren eerder gestorven was?

Peter Costello brengt het zelfde probleem aan. “De plesiosaurus-theorie”, schrijft hij, “die van vroeger stamt, heeft nog steeds vele aanhangers ... maar opnieuw, de moeilijkheden bij de stelling dat het dier zestig miljoen jaar kon hebben overleefd ... zijn zeer groot”.

Daniël Cohen, auteur van *The Greatest Monsters in the World*, zegt ook dat er een “sensationele mogelijkheid” bestaat dat de drakenlegende ontstond bij de dinosauriërs, bemerkend dat:

Geen schepselen die ooit hebben geleefd meer leken op draken dan de dinosauriërs ... er is een probleem bij deze theorie. Het probleem is tijd. Zo ver als we kunnen zien zijn alle dinosauriërs zo’n 70 miljoen jaar geleden uitgestorven. Zo ver terug in de tijd waren er geen mensen op aarde. Wie kon zich dan de dinosauriërs herinneren?

Cohen zegt: “sommige vroege ontdekkers van dinosauriërs noemden deze ‘drakenbeenderen’”. Maar blijkbaar, omdat de tijdsschaal- en evolutionaire ontwikkelingsproblemen zo groot zijn, in de geesten van hen die deze ontstaanstheorie hebben aangenomen, verklaart Cohen stoutmoedig dat “wetenschappers vandaag niet langer dinosauriërs identificeren met draken”.

De duidelijke conclusie is dat, buiten hun devotie voor de evolutietheorie, de identificatie van dinosauriërs met draken een logische interpretatie zou zijn van het bewijsmateriaal.

Hoe dan ook, slechts twee jaar na de publicatie van *Greatest Monsters*, publiceerde Carl Sagan - een beroemd astronoom en populariseerder van de atheïstische evolutionaire interpretatie van de wetenschap - het boek *The Dragons of Eden*, hetgeen, niettegenstaande de tijdsschaal- en evolutionaire problemen, de vraag stelt: “Konden er mensachtige wezens bestaan hebben die de Tyrannosaurus Rex hebben ontmoet?” Sagan beweert: “Op een of andere manier waren er draken in Eden”. Als openlijke evolutionist is het boek van Sagan gesubtiteld: “Speculations on the Evolution of Human Intelligence”. Hij ziet Eden uiteraard niet in de klassieke Christelijke of Bijbelse zin van het woord. Met “Eden” bedoelt hij de verschijning van ‘s mensen ontluikende besef van zijn bestaan. En hij zegt niet dat mensen de Tyrannosaurus Rex ontmoetten, maar “mensachtige wezens”. Maar dit is reeds een hele stap in het denken van hen die gebonden zijn aan hun evolutionaire tijdsschaal.

Draken in de Bijbel

Voor de Bijbelgelovige creationist zijn er uiteraard geen tijdsschaal- of evolutionaire problemen, en de feiten van de oude literatuur en prehistorische kunst komen heel goed overeen met het Bijbelse verslag. Volgens Genesis 1:21-23 werden waterdieren geschapen op de vijfde dag; volgens Genesis 1:24-27 werden zowel de landdieren als de mens en zijn vrouw geschapen op de zesde dag. Dus, volgens de Bijbel zijn alle dieren ongeveer gelijktijdig geschapen. Er was geen lange tijdsspanne waarin de mens niet aanwezig was en de dinosauriërs de aarde overheersten. De *Authorized Version* gebruikt het woord “draak” zestien keer, alle in het Oude Testament. Ze vertolken twee Hebreeuwse woorden die de betekenis hebben van “zee- of landmonster”.

Maar misschien nog treffender zijn sommige Bijbelse verwijzingen naar andere namen voor schepselen die duidelijk beschreven worden als dinosauriërs.

Job in de Nederlandse Statenbijbel 1977 (SV)	Job in de Engelse King Jamesbijbel (KJV)
40:10 Zie nu Behémóth , welke Ik gemaakt heb naast u; hij eet hooi, gelijk een rund.	40:15 See now the behemoth , which I made with thee: he eateth grass as an ox.
40:11 Zie toch, zijn kracht is in zijn lendenen, en zijn macht in de navel van zijn buik.	40:16 Behold now, his strength is in his loins, and his force is in the muscles of his belly.
40:12 Als het hem lust, zijn staart is als een ceder; de zenuwen van zijn schaamte zijn doorvlochten.	40:17 He bendeth his tail like a cedar; the sinews of his thighs are woven together.
40:13 Zijn beenderen zijn [als] vast koper; zijn beenderen	40:18 His bones are tubes of bronze, his members are like

zijn als ijzeren handbomen. 40:14 Hij is het voornaamste stuk van de wegen Gods; Die hem gemaakt heeft, heeft [hem] zijn zwaard aangehecht. 40:15 Omdat de bergen hem voeder voortbrengen, daarom spelen al de dieren des velds aldaar. 40:16 Onder schaduwachtige bomen ligt hij neer, in een schuilplaats van riet en van slijk. 40:17 De schaduwachtige bomen bedekken hem, elk met zijn schaduw; de beekwilgen omringen hem. 40:18 Zie, hij doet de rivier geweld aan, [en] verhaast zich niet; hij vertrouwt, dat hij de Jordaan in zijn mond zou kunnen intrekken. 40:19 Zou men hem voor zijn ogen kunnen vangen? Zou men [hem] met strikken de neus doorboren kunnen?	bars of iron. 40:19 He is the chief of God's ways: he that made him gave him his sword. 40:20 For the mountains bring him forth food, where all the beasts of the field play. 40:21 He lieth under lotus-bushes, in the covert of the reed and fen: 40:22 Lotus-bushes cover him with their shade; the willows of the brook surround him. 40:23 Lo, the river overfloweth -- he startleth not: he is confident though a Jordan break forth against his mouth. 40:24 Shall he be taken in front? will they pierce through [his] nose in the trap?
40:20 Zult gij den Leviathan met de angel trekken, of zijn tong met een koord, [dat] gij laat neerzinken? 40:21 Zult gij hem een bieze in de neus leggen, of met een doorn zijn kaak doorboren? 40:22 Zal hij tot u veel smekingen maken? Zal hij zachtjes tot u spreken? 40:23 Zal hij een verbond met u maken? Zult gij hem aannemen tot een eeuwig slaaf? 40:24 Zult gij met hem spelen gelijk [met] een vogeltje, of zult gij hem binden voor uw jonge dochters? 40:25 Zullen de metgezellen over hem een maaltijd bereiden? Zullen zij hem delen onder de kooplieden? 40:26 Zult gij zijn huid met haken vullen, of met een viserskrawel zijn hoofd? 40:27 Leg uw hand op hem, gedenk aan de strijd, doe het niet meer. 40:28 Zie, zijn hoop zal feilen; zal hij ook voor zijn gezicht neergeslagen worden?	41:1 Wilt thou draw out the leviathan with the hook, and press down his tongue with a cord? 41:2 Wilt thou put a rush-rope into his nose, and pierce his jaw with a spike? 41:3 Will he make many supplications unto thee? or will he speak softly unto thee? 41:4 Will he make a covenant with thee? wilt thou take him as a bondman for ever? 41:5 Wilt thou play with him as with a bird, and wilt thou bind him for thy maidens? 41:6 Shall partners make traffic of him, will they divide him among merchants? 41:7 Wilt thou fill his skin with darts, and his head with fish-spears? 41:8 Lay thy hand upon him; remember the battle, -- do no more! 41:9 Lo, hope as to him is belied: is not one cast down even at the sight of him?

In Job 40:10-19 is de “Behémoth” (in de NBG-bijbel foutief vertaald als “nijlpaard”) als volgt beschreven: “zijn staart is als een ceder; de zenuwen van zijn schaamte [dijen, KJV] zijn doorvlochten” (40:12). De Behemoth was een reusachtig schepsel, en indien een geschoolde in vroege literatuur dit leest kan hij het niet nalaten te denken aan Fafnir, de befaamde draak van de vroege Deense historie.

De Behémoth “spant zijn staart als een ceder” (40:12). Dit kan geen staart van een nijlpaard zijn (NBG), maar een staart zo groot en krachtig als een cederboom! Welk dier kan hier anders beschreven zijn dan een dinosauriër? “Zijn beenderen zijn [als] vast koper; zijn beenderen zijn als ijzeren handbomen” (40:13), lezen we verder, en we kunnen ons Sigurd herinneren die beefde wegens de kracht van de draak Fafnir. Wanneer de auteur van Job schrijft: “Hij is het voornaamste stuk van de wegen Gods; Die hem gemaakt heeft, heeft [hem] zijn zwaard aangehecht.” (40:14), zou de schrijver dan niet bedoelen dat enkel God in staat is om zo’n krachtig schepsel te doden? Opnieuw, ik kan me goed inbeelden dat Sigurd zich verstopte in de put, om te wachten op het juiste moment om een van de zwakste plekken van de draak aan te vallen. De Behemoth is een waterdier, want “Onder schaduwachtige bomen ligt hij neer, in een schuilplaats van riet en van slijk. De schaduwachtige bomen bedekken hem, elk met zijn schaduw; de beekwilgen omringen hem” (40:16, 17).

In het volgende gedeelte van Job (40:20-28 - 41:1-25) lezen we over een ander groot schepsel, de “Leviathan” (in de NBG-bijbel foutief vertaald als “krokodil”). Zoals met de Behemoth, vertelt het verhaal hoe God dit schepsel beschrijft, met de toespeling dat Job ermee vertrouwd is. God herinnert Job aan de grote moeilijkheid om zo’n dier als de Leviathan te vangen. God had de Leviathan geschapen, verklarend: “Wat onder de ganse hemel is, is het Mijne” (Job 41:2). De Leviathan had verschrikkelijke tanden en de sterke bepantsering was typisch voor vele dinosauriërs. Ziet u Sigurd

voor Fafnir beven wanneer u leest: “Van zijn verheffen schromen de sterken; om [zijn] doorbrekingen ontzondigen¹ zij zich” (Job 41:16)? Het boek Job wordt gewoonlijk als een van de oudste Bijbelboeken beschouwd, waarschijnlijk geschreven wanneer grote delen van Europa en Noord-Amerika overdekt waren met ijs, kort na de wereldomvattende Zondvloed. Vele Bijbelgeleerden hebben het gevoel dat vele dinosauriërs de Vloed hebben overleefd, gezien zij waterdieren zijn, maar dat zij vanwege de voortdurende klimatologische veranderingen uitstierven binnen enkele generaties na de Vloed. Toen deze klein-behersende schepselen blootgesteld werden aan deze moeilijkheden, waaraan zij niet aangepast waren en waarvoor zij niet ziektebestendig waren, dan kan men gemakkelijk verstaan waarom een traditie van monsters en vreesachtige draken ontstond in zowat alle vroeg-westerse culturen, die zich ontwikkeld hebben in de tijd van of na Job.

De Bijbel kenmerkt deze tijd in de geschiedenis als een tijd van verspreiding (Genesis 10, 11) van de volkeren. Volksgroepen trokken weg van Ararat waar hun vaders waren geland na de Vloed, en weg van Babel waar zij waren samengekomen. Ze waagden een nieuwe kans in de nieuwe landen die hun verblijfplaatsen werden. De hele aarde was hun onbekend. Tegelijk waren er grote klimatologische veranderingen die veroorzaakten dat de dinosauriërs abnormaal vijandelijk werden.

Het is waar dat oostelijke tradities de draak niet als zo bedreigend en kwaadaardig voorstelden als westerse culturen dit deden. Wij kunnen enkel trachten een redelijke verklaring ervoor te vinden, maar het is mogelijk dat de oostwaarts migrerende volksgroepen simpelweg niet dezelfde gruwelijke ontmoetingen hebben ervaren als hun westerse tijdgenoten. Als dit het geval was, zullen deze oosterse volkeren hun kinderen verhalen verteld hebben van dinosauriërs zoals die reeds bestonden voor de Vloed, wanneer het leven nog ideaal en aangepast was aan hun bestaan, en er genoeg te eten was, en misschien mens en dier elkaar niet bevochten voor voedsel (Genesis 3).

CONCLUSIE

Ik neem aan dat de vroege mensheid draken heeft ontmoet, of dinosauriërs. Dit betekent dat de mensheid niet miljoenen jaren is geëvolueerd nadat de dinosauriërs uitgeroeid raakten, maar dat de twee samen bestonden. Elk stukje bewijs kan op zichzelf misschien weggepraat worden, zoals zij die de evolutietheorie aanhangen geneigd zijn te doen. Maar het evolutionaire model van de geschiedenis, dat mensen en dinosauriërs van elkaar scheidt met miljoenen jaren, laat teveel onbeantwoorde vragen liggen. Hoe kon een volk tekeningen maken van dinosauriërs op oude grotwanden, als er geen beschikbare exemplaren waren om als model te dienen? Hoe komt het dat zovele oude culturen over dinosauriërs (draken) schreven, als die dieren onbekend waren bij de vroege mensheid? Hoe komt het dat de vroege literaire verslagen zo realistisch zijn, tot in de kleinste details?

Het bewijs voor de co-existentie van mens en dinosauriër is overweldigend. Ik heb altijd gehoord dat indien bewijzen kunnen aangevoerd worden vanuit een aantal verschillende disciplines, dit dan een sterke indicatie is voor de geloofwaardigheid van een hypothese. Ik heb bewijzen laten zien vanuit de archeologie, prehistorische kunst, antieke literatuur, legenden en mythologie, en de Bijbel. Deze bewijzen leidt mij tot de conclusie dat mensen kort na de verspreiding vanuit Babel, wel degelijk dinosauriërs ontmoet hebben, op de oude aarde, en dat zij hen tekenden, over hen schreven en verhalen over hen doorvertelden aan hun kinderen. De draken in oude kunst en literatuur - zo besluit ik - waren in feite dinosauriërs.

Enkele van de 2600 (!) op dinosaurus gelijkende figuurtjes, en tekeningen, van de Chupicuarocultuur (800 vC - 200 nC), gevonden bij Acambaro, Guanajuato, Mexico: **Mens en dinosauriërs leefden ooit samen!**

¹ Dat is, de allersterkste worden zo met vrees en schrik bevangen, dat zij zich zoeken te verzoenen met God, niet anders dan alsof hun de dood voor de ogen kwam. Vergelijk Ps. 107:23, enz., en Ps. 28, enz.; Jona 1:5. (Kanttekening 29 in de Statenvertaling)

www.bible.ca/tracks/tracks-acambaro-dinos.htm Zie ook: www.genesispark.com/genpark/ancient/ancient.htm

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: users.skynet.be/fa390968 of www.verhoevenmarc.be

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#) of www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm